

РЕШЕНИЕ

№ 2311

гр. София, 08.04.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 70 състав,
в публично заседание на 02.03.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Радина Карамфилова-Десподска

при участието на секретаря Илияна Тодорова, като разгледа дело номер **7484** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството по делото е по реда на чл. 268, ал. 1, във връзка с чл. 267, ал. 2, т. 5 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).
Образувано е по жалба на Р. С. Н., ЕГН [ЕГН] от [населено място], [улица], ет. 1 срещу Решение № ПИ - 246/10.07.2020 на ТД на НАП С., с което е отхвърлена жалбата срещу Разпореждане № С200022-137-0003232/03.04.2020 г. издадено от Щ. П. - Публичен изпълнител при ТД на НАП С., в частта му, относно отказът да се отпишат по давност задълженията по Наказателно постановление на Инспекция по труда № 22-2203853 от 13.01.2012 г., описано в т. 107 на стр. 11 от разпореждането на публичния изпълнител.
Жалбоподателката моли да се отмени обжалваното решение. Излага доводи за неправилност и незаконосъобразност на административният акт в оспорената част. Твърди се, че задълженията са погасени по давност поради изтичане на абсолютната давност предвидена в ЗАНН. Счита, че не следва да се прилага института на давността предвиден в ДОПК. С оглед на изложеното моли съда да постанови съдебен акт, с който да отмени обжалвания акт в оспорената част, като незаконосъобразен.
В съдебно заседание, жалбоподателката, редовно уведомена, чрез процесуалния си представител адв. Л., поддържа жалбата си и твърденията си, относно незаконосъобразността на оспорения акт и моли същата да бъде уважена. Претендира разноска по делото по реда на чл. 38 от ЗА.
Ответникът – Директора на ТД на НАП С., редовно уведомен, чрез процесуалния си представител юрк. Л., оспорва жалбата като изразява становище за нейната

неоснователност.

Софийска градска прокуратура, редовно призована, не изпраща представител и не изразява становище.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, Трето отделение, 70 състав, след като обсъди доводите на страните, прецени представените по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност и извърши проверка на оспорения акт в съответствие с разпоредбата на чл. 168 АПК, за да се произнесе съобрази следното от фактическа страна:

От представените по делото доказателства се установява, че в ТД на НАП С. е образувано изпълнително дело № 22060019859/2006 г. срещу Р. Н., за принудително събиране на публични държавни вземания. Производството е започнато в съответствие с разпоредбата на чл. 221 от ДОПК, с издаването на Съобщение за доброволно изпълнение изх. № 19859/2006/000001/02.10.2007 г.

С Постановление изх. № С160022-022-0028033/15.10.2016 г. бил наложен заповор върху вземане на длъжника от трето лице - работодател „Б. Д.“ с ЕИК[ЕИК], за сумата от 19055,05 лв. /деветнадесет хиляди петдесет и пет лева и пет стотинки/, както и заповор върху налични и постъпващи суми в размер на 19 055,05 лв. /деветнадесет хиляди петдесет и пет лева и пет стотинки/ по банковите сметки на жалбоподателя, по депозити, вложени вещи в трезори, включително съдържанието на касетите, както и суми предоставени за доверително управление в 23 банки, посочени в постановлението.

С Молба вх. № 10-94-17-34/04.03.2020 г. /С200022-000-01 11906/06.03 .2020 г./ по регистъра на ТД на НАП С., офис „Център“ е поискано отписване на задълженията, поради изтекла погасителна давност. С Разпореждане изх. № С200022-137-0003232/03.04.2020 г. публичният изпълнител е уважил частично искането на длъжника.

Разпореждането е връчено на жалбоподателката на 29.06.2020 г., като същото е обжалвано от страна по административен ред пред директора на ТД на НАП С. на Р. С. Н. с жалба с вх. № 94-Р-205/06.07.2020 г.

С обжалваното в настоящото производство решение № ПИ - 246/10.07.2020 г. на директора на ТД на НАП С., жалбата на Р. С. Н., е оставена без уважение.

При така установената фактическа обстановка се налагат следните правни изводи:

По допустимостта:

Доколкото по делото липсва доказателства относно датата на връчване на оспорения акт, съдът намира, че жалбата е подадена в срок, срещу акт подлежащ на обжалване по съдебен ред, от надлежна страна, имаща правен интерес от оспорването, след проведено административно обжалване – задължителна процесуална предпоставка за обжалване по съдебен ред, което обосновава извода за процесуалната ѝ допустимост.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна по следните съображения:

Видно от разпоредбата на чл. 266, ал. 1 от ДОПК, действията на публичния изпълнител могат да се обжалват от длъжника или от третото задължено лице пред директора на компетентната териториалната дирекция на Националната агенция за приходите, чрез публичния изпълнител, който ги е извършил.

Предмет на обжалване в производството приключило с решение № ПИ - 246/10.07.2020 г. на директора на ТД на НАП С. са били действия на публичен изпълнител, обективирани в разпореждане № С200022-137-0003232/03.04.2020 г. на публичен изпълнител при ТД на НАП, с което частично е уважено искането на

длъжника.

Решението на директора на ТД на НАП е издадено в кръга на предоставените му от закона правомощия (чл. 266, ал. 1 и чл. 267, ал. 2, т. 5 от ДОПК) и в предписаната от закона форма. Решението е издадено при спазване на процесуалните правила и в съответствие с материалноправните разпоредби.

С обжалвания съдебен акт директорът на ТД на НАП С. е потвърдил разпореждането на публичния изпълнител като е приел, че в частта му относно отказът да се отпишат по давност задълженията по Наказателно постановление на Инспекция по труда № 22-2203853 от 13.01.2012 г., описано в т. 107 на стр. 11 от разпореждането на публичния изпълнител, следва да се остави без уважение, тъй като давностния срок по чл. 171 от ДОПК не е изтекъл.

Спорът по делото се свежда до законосъобразността на действията на публичния изпълнител респ. законосъобразността на акта на директора на ТД на НАП.

Страните на спорят, че с Наказателно постановление № 22-2203853/13.01.2012 г. на Главна инспекция по труда – С. е наложена имуществена санкция на Р. Н., в качеството ѝ на [фирма]. Наказателно постановление е влязло в сила на 08.12.2014 г. Обжалваното действие на публичния изпълнител е основано на нормата на чл. 171, ал. 1 от ДОПК.

Съгласно нормата на чл. 162, ал. 2, т. 6 от ДОПК, публични са държавните и общинските вземания по влезли в сила присъди, решения и определения на съдилищата за публични вземания в полза на държавата или общините, както и решения на Европейската комисия за възстановяване на неправомерно предоставена държавна помощ, включително за дължимите по тях обезщетения, глоби и имуществени санкции. Редът за събиране на публичните вземания е уреден в чл. 163 от ДОПК, съгласно който публичните вземания се събират по реда на ДОПК, освен ако в закон не е предвидено друго.

В настоящия случай на [фирма] е наложена имуществената санкция. Същата е публично вземане съобразно цитираната по-горе норма, погасява се по давност на основание чл. 168, т.3 от ДОПК и за нея е приложим института на давността предвиден в чл. 171 от ДОПК.

С оглед на изложеното неоснователни са доводите на жалбоподателката, че приложима в случая е давността предвидена в ЗАНН.

Съгласно чл. 171, ал. 1 от ДОПК публичните вземания се погасяват с изтичането на 5-годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, освен ако в закон е предвиден по-кратък срок. Според ал. 2 на същата разпоредба с изтичането на 10-годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, се погасяват всички публични вземания независимо от спирането или прекъсването на давността освен в случаите, когато задължението е отсрочено или разсрочено, или изпълнението е спряно по искане на длъжника.

Давността е институт на правото, който не се прилага служебно. Изтичането на погасителната давност на публични вземания е основание за прекратяване на събирането за посоченото вземане. Публичният изпълнител по силата на чл. 225 от ДОПК има властта с разпореждане да прекрати производство, ако приеме, че възражението е основателно или пък да откаже да приложи института на давността. В настоящия случай публичният изпълнител е бил надлежно сезиран от страна на

жалбоподателката и е установил, че задълженията по Наказателно постановление № 22-2203853/13.01.2012 г. на Главна инспекция по труда – С. не са погасени по давност. Този извод е правилен.

Давностният срок, съобразни чл. 171, ал.1 от ДОПК е започнал да тече на 01.01.2015 г., като на основание чл. 172, ал.1, т. 5 от ДОПК давността е спряна с налагането на обезпечителните мерки и същата не е изтекла. Не е изтекъл и предвидения в чл. 171, ал. 2 от ДОПК, 10-годишен давностен срок.

Предвид гореизложеното, съдът намира, че Решение № ПИ - 246/10.07.2020 г. на директора на ТД на НАП С. и потвърденото с него разпореждане № № С200022-137-0003232/03.04.2020 г. издадено от Щ. П. - Публичен изпълнител при ТД на НАП С., в частта му, относно отказа да се отпишат по давност задълженията по Наказателно постановление на Инспекция по труда № 22-2203853 от 13.01.2012 г., описано в т. 107 на стр. 11 от разпореждането на публичния изпълнител, се явяват правилни и законосъобразни, поради което жалбата, като неоснователна следва да бъде отхвърлена.

При този изход на делото, предвид искането за присъждане на разноски направено от процесуалния представител на ответника, на същия, на основание чл.161, ал.1 от ДОПК следва да се присъдят такива в размер на 300 лв., чийто размер е съобразен с разпоредбата на § 1, вр. чл.8 от Наредба № 1 от 09.07.2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения

По изложените съображения и на основание чл. 160, ал. 1 от ДОПК вр. с чл. 144, ал. 2 от ДОПК и с чл. 268, ал. 2 от ДОПК, Административен съд – София град, Трето отделение, 70 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Р. С. Н., ЕГН [ЕГН] от [населено място], [улица], ет. 1 срещу Решение № ПИ - 246/10.07.2020 на ТД на НАП С., с което е отхвърлена жалбата й срещу Разпореждане № С200022-137-0003232/03.04.2020 г. издадено от Щ. П. - Публичен изпълнител при ТД на НАП С., в частта му, относно отказа да се отпишат по давност задълженията по Наказателно постановление на Инспекция по труда № 22-2203853 от 13.01.2012 г., описано в т. 107 на стр. 11 от разпореждането на публичния изпълнител.

ОСЪЖДА Р. С. Н., ЕГН [ЕГН] от [населено място], [улица], ет. 1 да заплати на НАП сумата от 300 /триста/ лева, представляващи разноски по делото.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

СЪДИЯ: